

La tercera edat

Ja fa anys que vàrem néixer
amb un destí traçat:
als uns, tot els ha anat bé,
altres menys afortunats.

En el transcurs de la vida
molt hem hagut de lluitar,
hem passat guerres i gana,
però tot es va suportar.

I així hem anat creixent,
treballant sense mai parar,
i donar gràcies a Déu
per a aquesta edat arribar.

Ja som de la tercera edat?
O tan sols ens hem fet grans?
Els anys de pressa han passat,
doncs era ahir que érem infants.

Però, ja som grans
i el passat als néts expliquem;
saben que si escolten els avis
a fer-se homes els ajudem.

Els adults poc ens escolten,
diuen que tenen pressa;
si no corressin tant
no farien tanta fressa.

Per què tant han de córrer?
Per què no paren a escoltar
el que la gent gran explica
i sempre més recordar?

Els records de les grandeses
que foren del passat,
missatgers de Déu em semblen
fent mostra a la humanitat.

La terra és camp de runes,
el cel d'eterna veritat,
però el que els avis explicaven
mai més ho hem oblidat.
Amb afecte a la tercera edat.

Pasqual Ferrer

Tot canta

Canta el gall quan el dia es lleva
enfilat a dalt del galliner,
el seu cant a la gent desvetlla
i amb el seu cant s'adorm el forner.

En un prat de tendres verdures
canta el pastor una antiga cançó,
el petit ramat d'ovelles pastura
i el sol camina cap a l'horitzó.

Canta el pagès quan a casa torna
assegut al capçalet amb els peus penjant,
mentre el carro poc a poc avança
pel camí de rocs, traquetejant.

Canten els grills per camins i marges,
quan el dia s'adorm amb la posta de sol,
mentre el vent pel mig de les branques
xiula dolces cançons de bressol.

Canten a la lluna els poetes,
canta la font mentre l'aigua es perd,
canta el cucut, canten les granotes
tancant el dia amb un llarg concert.

Josep Sala i Vilabella

Contes breus: Em vaig enamorar d'una gata

L'escalforeta de la llum del sol a la cara em va despertar. Era diumenge, el pitjor dia de la setmana, tret del dilluns, és clar. Em vaig aixecar i, arrossegant els peus em vaig dirigir cap a l'habitació de bany; no hi ha res més gratificant que començar el dia amb una bona dutxa d'aigua freda. Com que no tenia res a fer, vaig decidir anar a estirar les cames.

Era un preciós dia de tardor. El ramatge dels arbres s'alçava damunt meu, tot deixant caure les fulles. De sobte, enmig d'aquell batibull de formes i colors, vaig descobrir una silueta immòbil, concentrada en la seva lectura, en un dels bancs del passeig. Era una dona preciosa; els cabells, llargs i sedosos, li voleiaven tot seguint el ritme del vent; tenia la pell blanca com la llet i damunt d'ella hi ressaltaven uns enormes i brillants ulls, verds com dues maragdes. La brusa cenyida que duia deixava veure unes formes molt ben proporcionades... Enmig d'aquests pensaments vaig reaccionar de cop.

Devia semblar un estúpid allà parat, amb el cap cap a un costat, la boca oberta i la mirada fixa en ella, com un gos contemplant un bistec. Vaig mirar al meu voltant; afortunadament, no hi havia ningú, sols ella i jo.

Com cada dilluns, vaig agafar el metro per anar a l'oficina. Allà m'hi esperava una bona sorpresa. Tan sols entrant al pis, en Miquel, el meu company de feina, em va saltar a sobre:

-Saps que ha vingut una noia nova a treballar a l'empresa? -em preguntà, tot esverat.

-Sí, és clar. En Quim ja feia dies que en parlava, de contractar a una altra persona del sector de màrqueting -vaig contestar-li-. Però què et passa? A què ve tanta excitació?

-T'encantarà, la noia, ja ho veuràs -i dient això m'agafà de la màniga i m'arrossegà cap al despatx.

Quan hi entràrem em vaig quedar atònit. Ella restava d'esquena, sense adonar-se de la nostra presència. Duia una faldilla curtíssima (suposo que va

ser això la causa de l'esverament a d'en Miquel) i els cabells recollits en una cua. Vaig resseguir la seva figura amb la mirada. Encara estava més esplèndida que quan la vaig veure el diumenge, asseguda en aquell banc del passeig.

-Ja t'ho havia dit que t'agradaria. Està bona, eh? -em xiuxiejà el meu company a cau d'orella.

Ella es girà de sobte cap a nosaltres. -Hola, em dic Anna Fortuny. Sóc la nova ajudant de màrqueting -digué allargant-nos la mà.

Jo no podia reaccionar. Per sort, en Miquel se m'adelantà en les presentacions.

-Encantat. Sóc en Miquel Pou i ell és en Marcel Ferrer. Treballem al sector de disseny gràfic.

-Tant de gust, Anna -vaig dir, per fi. Era com un somni, un somni fet realitat... Déu meu... tota ella era fantàstica.

-Vols que t'ensenyem l'oficina? -es va oferir en Miquel.